



ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Το ιατροσυμβούλιον εύρισκεται πρό ενός άσθενους. "Ενας ιατρός : "Ιδού, κύριε, μιά περίπτωση που δέ μπορούμε να τη διαγνώσουμε... εύτυχώς που θα μάθουμε τά πάντα στην αυτοψία... όταν πεθάνη ο άσθενής !... *

Μεταξύ φίλων : "Ο σκύλλος μου είνε πιστός φύλακας του σπιτιού μου... "Τόν αφήνεις λυτόν τή νύχτα ; "Όχι, γιατί φοβούμαι μή που τόν... κλέψουν ! *

Σέ μιά συναναστροφή γίνεται πειράματα πνευματισμού μέ το τραπέζακι. "Η όμηγυρις επικαλείται να έλθη ένα πνεύμα ; "Σήμερα, που είνε δεκατρείς του μηνός και Τρίτη θα θέλησης να μάς παρουσιασθής, ώ πνευμα ; Είσαι εδώ ; "Αν είσαι, άπάντησέ μας μ' ένα χτύπημα... άν όχι μέ δύο ! *

"Ο μελλόνυμφος πηγαίνει μέ το θηρίο να παντρευτή στην Κηφισιά. Μά τό ταξίδι γίνεται μετ' έμποδιών και ό δυστυχής μονολογεί : "Πρόκειται να πάω να παντρευτώ, μ' άν έξακολοθήσουμε να πηγαίνουμε έτσι δέ θα φτάσω παρά όταν θα είναι καιρός πιά να πάρω διαζύγιο !... *

Μεταξύ δύο άνεργών τεμπέληδων : "Α, φίλε μου, άπόψε είδα ένα νόστιμο όνειρο...Φαντάσου, όνειρευτήκα πώς έδούλευα... "Μπά σέ καλό σου ;... Και λές πώς είταν όνειρο αυτό ;... Δέν τό λές καλύτερα έφιάλητ... *

"Ενας δικηγόρος του όποιου πέθανε ή γυναίκα στο δρόμο την ώρα άκριβώς που γίνεται ή κηδεία της. "Τι, εδώ σέ βλέπω. Μά, τί διάβολο, δέν έπήγες στην κηδεία της γυναίκας σου. "Ξέρεις, καημένα, είχα ένα σωρό δουλειές στο δικαστήριο. "Όλα κι' όλα προηγείται ή έργασία των διακεδέσεων . . . 'Ο Κρύος *

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

"Από της παρελθούσης έβδομάδος ήρχισεν ή άποστολή των νέων βιβλίων μας εις τους συνδρομητάς μας. "Επειδή όμως δέν είναι δυνατή ή ταυτόχρονη άποστολή εις όλους λόγω του μεγάλου αριθμού των συνδρομητών, παρακαλούνται οι κ. κ. συνδρομηταί να μή άνησυχούν διότι έντός ελίγου θα έχουν εις χείρας ; τον και τά νέα άριστουργήματά μας.

Ήθικον κι' ό σκοπός της ζωής. "Αγατώ τον άνδρα μου, κι' ή αγάπη αυτή μέ κάνει άπειρώς εύτυχισμένη. Πάνε ή μαύρες σκέψεις. "Η Βενετία είνε ή ώραιότερη πόλις του κόσμου. "Ο καιρός είνε μαγεία. Μέσα στο πλήθος διακρίνω ζευγάρια που ήλθαν σάν κι' έμάς να περάσουν εδώ της πρώτης μέρας της ; νέας των ζωής. Και τό πιστεύεις ; "Όλοι αυτοί οι "Αγγλοι, οι Γερμανοί, οι Ρώσσοι, οι Γάλλοι, κι' έμεις λές κ' έννοούμεθα σάν κάτι κοινό να μάς συνδέη. "Η αγάπη, ό γάμος είνε διόκληρο ποιήμα ; που άξίζει όσα τό ώραιότερο άριστούργημα. Κ' έγώ μέ της άπογοητεύσεις και τους θυμούς μου έμοιαζα μ' εκείνη την κυρία του κόσμου που μπρός σέ μιά φουτουριασμένη θάλασσα ειπε : «Μπά ! αυτό είνε όλο ; » Δέν ηρώδ πενά στά τραπέζια και ή χαρά μου είνε πετό σιωπηλή μά και πετό βαθεία. "Απ' έναντίας, ό άνδρας μου τώρο μοιάζει σάν μαθητής που τ' ό σ κ ι α σ ε ά π' την τάξη.

Χαίρε, άγαπητή μου Ζάντια. Μην παντρευθής πολύ μικρή, και μή κρίνης τον άνδρα σου πριν καλοσκεφθής. "Η πετό εύτυχισμένη γυναίκα "Αλίνα Καζέρσπου.

ALFRED KONAR

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Τά χρέη του Θεού

Τόν καιρό που έξουσε ό θρυλικός ληστής τόν ναυοιτανικόν βουγιών Γασπάο ντέ Μπέζ, έν ό περνούσε τό δάσος του Κιοιγζ ό έπίσκοπος ντέ Φρεγίς, άντελήφθη ένα άνθρωπο που καθόταν σταυροπόδι κάτω από ένα δένδρο και έπαίε χαριτά όλομόναχος,

- Αί, ζουμπάρε, του είπε ό έπίσκοπος, Τι κάνεις εκεί ;
- Παίξω χαριτά, πανιερώτατε.
- Μονάτος ;
- Μάλιστα, πανιερώτατε. Παίξω μέ τό Θεό.

"Όταν χάνεις λοιπόν, αυτό δέν θα σου στοιχίξη καθόλου. "Καθόλου ; Μού στοιχίζει σάν να τόν είχα άπενάντι μου. "Όταν χάνω πληρώνω πάντοτε. "Ο καλός θεός που τά ξέρει όλα όσα γίνονται επί της γής, όταν ιδή από ψηλά ότι έχασα μού στέλλει κάποιον γιά να πάρη αυτό που τού άνήκει. "Όρίστε σήμερα που μού έστειλε εσύς. "Έχασα. Πάρετε, πανιερώτατε, αυτά τά δέκα φράγια να τά δώσετε στους φτωχούς σας. "Έτσι τά χρήματα θα πάνε στο Θεό.

"Ενα μήνα άργότερα στο δάσος τού Μπασοέ έκει που περνούσε ό έπίσκοπος ντέ Φρεγίς, συνήντησε πάλι τόν μοναχικό παίκτη. "Έγω τύχη μοναδική σήμερα, πανιερώτατε, τού έφώναξε ό ληστής. Κερδίζω διαρκώς. Κιντάξετε τά χαριτά μου, και τά χαριτά τού Θεού. Σήμερα ό ύμνοςτος είχε μιά φοβερή γκίνα. Τόν έπήρε ή κάτω βόλτα.

- Μά, δυστυχισμένε, του είπε ό έπίσκοπος, πούδς θα σου δώση τό χρήμα που έκέρδησες ;

- "Α, μή στενοχωρείσθε δι' αυτό, πανιερώτατε. "Όταν συμβαίγη αυτό, ό Θεός μού στέλλει πάντοτε κάποιον γιά να έξοφλήση τά χρέη του. Και σήμερα ξέρω καλά ότι έστειλε εσύς γιά να μού δώσετε τις δέκα χιλιάδες φράγια που έχασε ό Θεός.

Και ό Γασπάο ντέ Μπέζ,διότι αυτός ήτο, έσφοριξε και παρουσιάσθησαν οι άνθρωποι της συμμορίας του που ήσαν χρωμαμένοι πίσω από τους θάμνους.

Τότε ό πανιερώτατος ντέ Φρεγίς έπλήρωσε τά χρέη τού Θεού θέλοντας και μή...

Πεδερές

"Ενα βράδυ στο καφερέτι, μερικοί φίλοι παντρεμένοι όπως εκάκιζαν κι' έβαν για να σκοτώσουν την ώρα άρχισαν να μιλούν γιά πεδερές. "Όλοι της έσκολογούσαν. "Ο ένας έλεγε ότι ή δική του τόν εκανε να βγάλη άσπρα μαλλιά, και ό άλλος ότι άν είχαν κάμει τη δική του πεδερά από λάχρη, πάλι θα ήταν πικρή. "Ο καθένας υπερεθεμάτιζε γιά τη δική του πεδερά.

Σέ μιά άρχη της σάλας εκάθόταν ένας νέος, νεοίπαντρος, που δέν μιλούσε καθόλου.

- Κοί σύ, Καστεμπέ, του είπαν, δέν λές τίποτε γιά τη δική σου. Τι σκέτουμε ;

- Τι να είπω έγώ. Μόλις έπαντρεύθηκα... Τόν καιρό που έξοράτη τη γυναίκα μου, ή πεδερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φορές ένθουσιασμένος της τό έλεγα. Είσθε τόσο καλή που θα μπορούσα να σάς πω σ' ένα ποτηρί νερό.

- Και σήμερα ;
- Σήμερα... Αιουόημι πολύ που δέν τό είχα κάμει.

Φιλότης και κνηλιανπάτης

"Ο καυμένος ό άββάς ντέ Μεταμής έπειτα από ένα δυστύχημα άναγκάσθηκε ν' αφήση να κόψουν τό πόδι του.

"Όταν ή έγχειρισίς έτελειώσε, ό κνηλιανπάτης εκάθάρισε τό σπιτι, και κλαίοντας έπήρε τό κομμένο πόδι και τό έβαλε στη ντουλάπα.

- Μην κλαίς, φίλε μου, του είπε ό άββάς από τό κρεβάτι. Αυτό δέν είνε στο κάτω της γραφής ό θάνατος κανενός άνθρώπου.

- Μάλιστα, κύριε άββα. "Αλλά είνε άποωδήποτε ή άρχη.

- Μπά ! Μεθαύριο θα μού κάμεις ένα ξύλινο πόδι και τό κακό θα έλαττωθή. "Αλλά γιά την ώρα δέν είνε σωστό να φυλάξης τό πόδι στη ντουλάπα. Αυτό θα μάς δηλητηριάση όλο τό σπιτι. Νά κάμεις ένα μικρό κουτί, να τό κλείσης καλά μέσα και να πές να τό βάλεις στον οικογενειακό μου τίφρο.

"Ήσυχάστε, κύριε άββα, θα κάμω ό,τι πρέπει.

Και πράγματι ό κνηλιανπάτης εκανε ένα είδος μικρού φρετίου σάν να έποκόριτο γιά πραγματικό πρόσωπο, και έβρισκε και ένα σταυρό μέ την ύπογραφή... «Ενταύθα άναλαμβάνεται έν ειρήνη Κυριόν τό πόδι τού κυρίου άββά ντέ Μεταμής». "Όταν έγρύσει ό κνηλιανπάτης, τόν έφώτισε ό άββάς.

- Πόσα σου όφειλο, Ζοζέ, γιά την ύπηρεσία αυτή ;

- Ό κύριε άββα, δέν είνε καμιά βία.

- Δέ μού άρέσει να έχω χρέη.

- Μά δέν είνε να γίνεται λόγος. Δέν φοβούμαι να τά χίσω, κύριε άββα. Είσθε άγιος άνθρώπος. "Αφήστε να τά λογαριάσωμε μεθαύριο όταν σάς θάψω και τά υπόλοιπα.

Ριγκολό

